

CUỐN NHẬT KÝ HOÀNG NGỌC THƯ

“Hạnh phúc nào không tả tôi... không đáng cay...”

Tình Khúc Trên Chiến Trường (thơ Ngô Đình Vận / nhạc Phạm Duy)

Ngày... tháng... năm...

‘Hôm nay gia đình anh ấy sẽ sang ăn tối với nhà mình. Chẳng hiểu sao cả buổi sáng nay mình không thể tập trung làm được việc gì cả, cứ bồn chồn đi ra đi vào mãi đến mức Mẹ phải sai mình đi ra phố mua thêm vài thứ đồ dùng để khỏi thấy mình lãng xãng làm quần chân. Thật ra hai gia đình mình quen nhau đã nhiều năm, mình và anh ấy chơi thân với nhau từ hồi còn bé xíu. Bỗng dưng mình nhận ra rằng mình đã yêu anh ấy, mình không nhớ rõ từ lúc nào, có lẽ từ hôm sinh nhật thứ mười sáu của Jane, em gái của anh. Hôm ấy mình khiêu vũ với anh ấy thật nhiều và có lẽ đó là lần đầu tiên anh ấy nhìn mình và đối xử với mình một cách khác đi, như với một thiếu nữ hẳn hoi chứ không còn là một cô bé nữa. Mình không nhớ đã nói chuyện gì với anh ấy, nhưng mình cảm thấy thật hạnh phúc khi được gần anh và từ ngày ấy, mỗi lần gặp anh mình lại thấy bị thu hút hơn. Biết nhau từ bé, trước đây mình không để ý đến dáng vẻ của anh nhưng từ ngày yêu anh, mình nhận ra rằng anh là một người thật tuấn tú, vẻ đẹp tươi sáng khỏe mạnh của anh cùng với phong cách thật đỉnh đặc nhưng tươi vui của anh làm mình say mê không dứt. Khổ nỗi là người anh em sinh đôi [1] của anh giống anh thật nhiều, đôi khi mình suýt nhầm họ với nhau, nhưng dĩ nhiên là anh ấy thật tuyệt vời và mình nhận được ra ngay là người nào. Không biết anh ấy có biết rằng mình yêu anh ấy không nhỉ? Mình không biết rồi đây sẽ ra sao, mình có đủ can đảm tỏ tình với anh ấy không, hay mình nên đợi học xong Đại học rồi hãy tạo điều kiện để gặp riêng anh ấy? Biết đâu trong lúc ấy anh lại gặp và yêu một người khác. Chắc mình sẽ không chịu nổi nếu điều này xảy ra. Phải có cách nào đó để mình cho anh ấy biết, thật là khổ cho mình...’

Joe gấp cuốn sổ lại, hoá ra đó là cuốn nhật ký của Jamie chàng vô tình nhặt được dưới gốc cây. Chiều nay hai gia đình tổ chức ăn tối chung, như lệ thường đám thanh niên đến sớm để giúp sửa soạn và tán gẫu với nhau. Trong khi mọi người lãng xãng bày biện thức ăn quanh hồ bơi, anh đi dạo một vòng sân sau tìm chút gió mát. Nhìn thấy cuốn sổ màu xanh nằm vấp vương trên mặt đất, anh mở ra xem thử của ai. Anh bàng hoàng cầm cuốn sổ trong tay, không ngờ mình đọc được tâm tình của Jamie, cô bạn thân của Jane và gia đình anh từ tấm bé. Anh ngạc nhiên khi đọc được điều này, anh chưa bao giờ nhìn thấy tình cảm đặc biệt nào của Jamie dành cho mình mặc dù hai người luôn thân thiết với nhau và gặp nhau luôn luôn. Anh đã thầm yêu Jamie từ ngày nàng mới mười ba, anh nhớ khi ấy nàng vẫn còn ưa leo trèo và chơi những trò rất con trai. Có lần nàng ngã từ cây mận cao xuống, xây sát tay chân và trông đau đớn thật tội nghiệp. Thường thì anh hay trêu như anh vẫn trêu Jane khi em gái anh ngã xe đạp hay leo trèo kiểu con trai, nhưng lúc ấy anh thấy Jamie thật yếu đuối bé bỏng và anh vội dằn dặt thật ân cần. Anh đọc thấy trong mắt nàng vẻ âu yếm và biết ơn và từ ngày ấy. Anh thấy thích bảo bọc che chở cho nàng, và cũng từ dạo ấy, nàng thôi không chơi những trò con trai nữa và trở nên dịu dàng, nhu mì hơn.

Càng lớn lên, Jamie càng duyên dáng và thu hút hơn. Anh thường lén ngắm nhìn nàng lúc làm việc nhà, lúc nấu nướng, vui đùa với bạn bè và thường thấy mình may mắn được gần gũi nàng vì hai gia đình vẫn đến chơi với nhau luôn. Năm nàng lên mười tám, anh bắt đầu cảm thấy tình yêu của mình rõ rệt và mạnh mẽ, anh bắt đầu ghen khi thấy nàng đi chơi với những người bạn trai, họ chưa phải là người yêu của Jamie nhưng anh nhìn thấy họ cũng say mê và sẵn đón nàng nồng nhiệt. Anh bối rối không biết phải bày tỏ với nàng thế nào, lỡ may nàng từ chối thì thật khổ, không những anh không còn lý do gì để ôm ấp mỗi hy vọng được đến với nàng, anh còn mất đi những dịp được gần gũi

nàng, ngắm nhìn nàng một cách hồn nhiên. Anh sợ mất đi cái không khí thân mật ấm áp mà nàng và gia đình nàng dành cho anh. Anh nghĩ nếu phải hoàn toàn xa Jamie mà trong trường hợp anh bị từ chối thì anh phải chịu, chắc anh không sống nổi. Thế mà hôm nay anh lại biết rằng nàng cũng yêu anh và điều này đến với anh như một giấc mơ.

Anh lặng lẽ đặt cuốn nhật ký xuống gốc cây. Con gió nam lùa đến làm anh ngây ngất. Bên trong chiếc bìa sau của cuốn nhật ký, anh vô tình thấy hai chữ JJ viết lồng vào nhau với chim chóc, hoa lá trang trí xung quanh. Hẳn là Jamie đã viết những chữ này trong lúc nghĩ đến anh. Anh cảm thấy lâng lâng hạnh phúc, một cảm giác gần như say đến trong lòng và anh rảo bước thật nhanh đi tìm nàng. Anh muốn nói với nàng thật nhiều những lời yêu thương và cho nàng biết anh đã yêu nàng từ bấy lâu nay.

Trở vào sân trong, anh thấy nàng đang bày trái cây lên đĩa. Hai má nàng đỏ hồng dưới ánh nắng, ánh mắt nàng sáng ngời hạnh phúc. Nàng đang cười nói tíu tít với Jane, em gái anh.

“Anh Joe này,” nàng gọi. “May quá, anh vào đây mang bình đựng đá và bịch đá ra giúp em nhé. Mấy ông tướng kia nhảy cả xuống hồ bơi rồi, chẳng ai chịu giúp em cả.”

Joe muốn nhảy bổ đến bên nàng, muốn hét to lên rằng anh sẵn sàng đi Siberia vì em, anh muốn em nhờ anh một nghìn việc để anh luôn luôn được gần em nhưng anh kịp dừng lại khi thấy lũ bạn hò hét dưới hồ và em gái anh đang nhìn mình giễu cợt. Có lẽ anh trông thật buồn cười lúc ấy. Anh vội vã đi vào nhà lấy đá, ực liền một hơi nửa chai bia lạnh để đè xuống cảm giác cháy bỏng toàn thân và bê đá ra cho nàng. Suốt đêm hôm ấy, hai gia đình ăn uống vui chơi say sưa, nàng vẫn cười đùa hồn nhiên như trước nhưng anh đã nhìn thấy tình cảm thắm thiết của nàng dành cho anh khi nàng cười thật tươi bên anh, lấy thức ăn cho anh và trêu chọc anh. Joe say trong niềm vui mới, anh uống bia không ngớt và đến tảng sáng, khi đám thanh niên ngã quay vì mệt và chất men, anh cũng thiếp đi trong giấc ngủ lâng lâng hạnh phúc.

Ngày hôm sau, lũ trẻ rủ nhau đi biển, anh mừng rỡ vì sắp có dịp được gặp riêng Jamie. Trong lúc mọi người mãi mê chơi bóng, anh đến ngồi cạnh nàng. Jamie đang nằm dưới bóng cây, say sưa đọc sách. Nàng khẽ ngược mắt nhìn anh khi Joe ngồi xuống bên cạnh.

“Anh không chơi bóng hả?” Nàng hỏi. “Trời nóng quá phải không? Em chỉ muốn nằm đây hay đi bơi thôi.”

Joe đắm đuối nhìn nàng. Anh không biết phải bắt đầu thế nào. Lúc nôn nóng, anh tưởng tỏ tình với nàng sẽ dễ dàng vì hai người đều yêu nhau nhưng đến lúc này anh mới thấy thật khó. Vốn không hoạt bát, anh thường là người nghe chuyện hơn là kể chuyện, hơn nữa, đây là điều cực kỳ quan trọng đối với anh và anh không tìm được chữ nào cho thích hợp. Jamie vẫn mãi mê đọc sách, vẻ tươi sáng hồn nhiên của nàng làm anh ngây ngất. Mãi một lúc sau anh nói:

“Jamie, anh có điều này muốn nói với em.”

Nàng nhẹ nhàng đặt sách xuống, ngược mắt chờ đợi.

“Jamie, anh muốn nói với em rằng anh đã để ý đến em từ lâu nhưng anh không dám nói. Đến nay khi biết được rằng em cũng có cảm tình với anh nên anh mới dám cho em biết. Anh thật hạnh phúc, Jamie ạ.”

Nàng bối rối ngược nhìn anh.

“Làm sao... sao anh...?”

“À, thú thật với em, hôm qua anh vô tình nhặt được cuốn nhật ký của em dưới gốc cây, anh không định xem nhưng anh không biết là sổ gì nên mở ra thử. Em tha thứ cho anh, anh không bao giờ có ý xâm phạm đến những điều riêng tư của em, nhưng anh vô tình mở ra đúng chỗ em viết về anh, anh không ngờ rằng em đã dành nhiều tình cảm cho anh đến như vậy, anh thật sung sướng.”

Hai má nàng ửng đỏ, nàng cắn chặt đôi môi xinh đẹp và Joe muốn ôm hôn nàng nhưng vẫn còn ngần ngại vì còn nhiều người xung quanh. Mãi một lúc sau, anh mới tiếp tục được, trong khi nàng đắm đắm nhìn ra biển, nét mặt thanh tú lẫn lộn vẻ thẹn thùng, bối rối và một cái gì đó bí ẩn mà anh không hiểu được.

“Jamie, cho phép anh được thừa với Ba Mẹ anh và em nhé, anh muốn từ nay mình không cần phải giấu giếm tình cảm của mình nữa, anh muốn được đến với em thật đúng đắn.”

“Khoan đã,” nàng lí nhí nói. “Em cần có thời gian. Em sẽ giải thích với anh sau.”

Nói xong nàng vụt chạy biến đi vào lều thay đồ rồi vội vã lao xuống biển. Suốt ngày hôm ấy anh không còn một dịp nào khác nữa để gặp riêng nàng. Một vài lần mắt họ gặp nhau, anh thấy nàng bối rối thẹn thùng thật xinh đẹp và anh càng thêm ngây ngất. Anh nghĩ nàng vẫn còn e ngại vì anh tỏ tình quá bất ngờ, có lẽ để vài hôm nữa nàng sẽ mạnh dạn hơn và anh sẽ đến với nàng thật chân thành.

Đêm hôm ấy, trước lúc đi ngủ, anh tâm sự với người anh sinh đôi của mình những điều đã xảy ra trong hai ngày qua.

“James ạ, em nghĩ em sẽ thừa với Ba Mẹ ngay. Em nghĩ ông bà cụ sẽ hài lòng lắm vì Ba Mẹ mình luôn bảo Jamie là một cô gái thật nét na tuyệt vời, em không ngờ em thật may mắn được cô ấy để ý đến.”

Say sưa với hạnh phúc của mình, Joe không để ý đến nét mặt của người anh. James im lặng không nói gì, mãi sau anh bình thản chúc em trai ngủ ngon.

Hai tuần sau đó hai gia đình xôn xao vì hai cái tin bất ngờ đến một lúc: Joe cho mọi người hay anh chính thức đi lại với Jamie và James đăng ký tình nguyện đi phục vụ cho quân đội U.S. tại chiến trường Việt Nam. Mọi người đều ngạc nhiên trước quyết định đột ngột của James vì anh luôn là người rất cẩn trọng, suy nghĩ chín chắn mà từ trước đến nay, anh chưa bao giờ cho ai hay ý định đó của mình. James vừa tốt nghiệp Y khoa năm ngoái với kết quả ưu hạng, gia đình anh rất hãnh diện và vui mừng trước một tương lai đầy hứa hẹn của cậu con trai. Ngay cả Joe cũng bất ngờ trước quyết định đó của anh mình. Joe vẫn luôn tự hào có một người anh sinh đôi thật tuyệt vời và hai anh em thương yêu nhau hết mực, luôn luôn gần gũi chia sẻ với nhau bao điều, thế mà chính anh cũng không hề được biết trước.

Joe băn khoăn hỏi James sao lại có ý định như vậy. James lặng lẽ nhìn em trai rồi quay đi, ánh mắt xa vắng.

“Joe ạ, anh nghĩ bác sỹ ở đất này thì thiếu gì, anh có ở lại đây thì cũng chỉ thêm một người trong khi đó ở Việt Nam có biết bao nhiêu người cần đến một người có sức khỏe và nhiệt tình như anh. Anh biết công việc ở đó sẽ khổ cực và hiểm nguy nhưng lúc mình còn trẻ, còn nhiều năng lực mình mới có thể đảm đương những việc như vậy chứ. Vả lại,” anh mỉm cười, “đây là cơ hội để anh được phiêu lưu tìm tòi thế giới bên ngoài chứ đến khi bị cuộc sống bên này ràng buộc quá nhiều thì làm thế nào đi được nữa.”

Joe nghe anh nói có lý. Mặc dù là người chống chiến tranh, James lại có lòng nhân ái với những người trong cảnh khó khăn và theo như họ biết được, quân lính Mỹ ở Việt Nam đang chịu nhiều đau thương, chết chóc, họ sẽ được chăm sóc chu đáo với tấm lòng tận tụy của James. Thế nhưng anh vẫn lo lắng. Hai anh em chưa bao giờ xa nhau ngày nào. Từ tấm bé, họ luôn luôn bên nhau, lúc đi học, chơi thể thao, lúc vui chơi với bạn bè..., họ luôn sát bên nhau và bảo bọc cho nhau hết mực. Vốn là người đa cảm hơn, Joe thường tâm sự với anh mình những điều khúc mắc trong lòng và James luôn là người bạn vững vàng, trung thành của anh. Hai anh em đều biết họ sẽ nhớ nhau thật nhiều nhưng quyết định của James là điều anh mong ước và không ai bàn bạc thêm gì cả.

Hai gia đình lại tíu tít chuẩn bị cho James lên đường. Anh mỉm cười nhìn những người thân chuẩn bị hành lý cho mình giống như cho một chuyến du lịch xa với đầy đủ đồ dùng, bao nhiêu thứ linh tinh mà anh nghĩ một khi đến nơi chắc anh phải để lại thành phố chứ không thể mang theo mình vào trận chiến. Mẹ anh cầm cùi thêu cho con một cặp khăn tay, dặn dò đủ thứ phải coi chừng kéo lạnh, phải nhớ quàng khăn cổ, đừng thức khuya v.v... Anh cảm động và buồn cười, anh sắp sửa là Bác Sĩ quân y ở một nơi đầy bom đạn chết chóc, anh có thể phải đương đầu với sinh tử của bản thân và của đồng đội thế mà Mẹ anh còn phải lo dặn dò những chuyện con con. Mọi người không nhận ra rằng từ đằng xa, qua báo chí, tin tức, cuộc chiến tranh nào cũng có vẻ chấp nhận được nhưng thực tế là hàng trăm lần tàn khốc. Có lẽ đây cũng là điều may mắn cho anh chứ nếu Mẹ anh chứng kiến được một cuộc chiến như vậy thì có bằng trời cũng không thuyết phục được bà để cho anh đi.

Hai tháng sau James lên đường. Hai gia đình và bạn bè làm tiệc chia tay cho anh thật ấm cúng. Anh cảm động nhìn tất cả những người thân yêu, khung cảnh êm đềm của gia đình và cổ ghi khắc trong lòng những điều quý báu ấy vì anh biết có thể anh sẽ không bao giờ được thấy nữa. Ngày chia tay Mẹ anh khóc như mưa, Jane, Jamie và các phụ nữ của gia đình nàng cũng khóc. Mọi người lần lượt ôm hôn chia tay anh. James thấy Jamie úp mặt vào vai Joe khóc nức nở, anh đến choàng tay ôm cả hai người và chúc họ nhiều may mắn, hạnh phúc. Mọi người dặn dò anh phải viết thư về ngay và viết cho đều, Mẹ anh còn dặn phải nhớ đeo theo máy chụp ảnh luôn luôn và gửi ảnh cho cả nhà xem. Anh gật đầu hứa hết tất cả, thậm chí không biết mọi người muốn nhìn thấy hình ảnh gì trong cuộc chiến tranh này, dĩ nhiên không phải là quang cảnh đẹp như một chuyến du lịch. Thôi thì cứ để mọi người nghĩ như vậy để bớt lo lắng.

Giáng Sinh năm tiếp theo Jamie và Joe làm lễ cưới. Hai gia đình và tất cả bạn bè tíu tít chuẩn bị, ai cũng mừng cho họ thật xứng đôi. James gửi về cho hai em tấm thiệp mừng làm bằng tay với những lá và hoa khô của rừng Việt Nam. Jamie nâng niu nó như một vật báu, nàng cất tấm thiệp trong hộp thơ, cùng với những tấm thiệp chúc mừng khác.

Năm tháng qua đi. James vẫn thỉnh thoảng viết thư về. Vài ba lần anh gọi điện nhưng đường dây xấu quá, chẳng nghe được gì nhiều. Anh có gửi về mấy tấm ảnh chụp phong cảnh Việt Nam, quang cảnh trông hoang sơ và êm đềm. Anh cũng gửi về mấy tấm ảnh anh chụp trong trại lính. Mái tóc anh cắt ngắn, nét phong trần dãi dầu thật khác với ngày xưa. Anh gầy đi nhưng vẫn tươi cười bên cạnh mấy người bạn, sau lưng là những chiếc lều nhà binh. Mẹ anh hơi thất vọng khi không thấy những tấm ảnh chiến trường. Anh giải thích là những lúc ấy quá bận rộn và khói lửa mù mịt, có chụp cũng chẳng thấy gì. Anh muốn để những người thân giữ lại cái cảm nhận về chiến tranh như một cuộc phiêu lưu mạo hiểm. Đâu có ích lợi gì để cho những người thân yêu nhìn thấy cảnh chết chóc tàn khốc và cái kinh hoàng mất mát của chiến tranh. Chính bản thân anh đôi khi cũng phải tự ru mình bằng cái điệp khúc rằng một ngày nào đó tất cả sẽ chấm dứt, mọi người sẽ được sống yên vui, không còn cảnh nhà tan cửa nát, không còn phải nhìn thấy những con người rên xiết đau hay hấp hối trong nỗi khắc khoải không nhìn thấy người thân lần cuối. Nhưng với anh, đáng sợ hơn hết thấy là những con người tật nguyên vĩnh viễn cả thể xác lẫn tâm hồn.

Anh biết anh cũng có thể bị thương hay mất mạng như những người lính khác vì anh tình nguyện đi cùng với các đại đội trực tiếp tham gia các trận chiến. Anh đã nhìn thấy bao người bạn bỏ xác ở

chiến trường, hay trở về với bao tật nguyên dị dạng. Anh đã từng khóc như mưa trước những thân thể giập nát của những người bạn, những thanh niên trẻ tuổi với bao ước mơ, những người còn vợ con ở lại... Anh đã từng vật vã khổ sở trước sự thiếu thốn dụng cụ, thuốc men..., phòng cấp cứu trần mạt thô sơ không thể cứu những người lính ngắc ngoải. Đã bao lần anh muốn từ bỏ chốn này để về với gia đình, trở về khung cảnh êm ấm ngày xưa nhưng anh biết không bao giờ anh và những người đã từng tham gia cuộc chiến này còn có thể tìm lại cuộc sống yên bình nữa. Chiến tranh đã cướp đi của họ những năm tháng bình yên và hằn trong tâm tưởng của họ những chết chóc khốc liệt mà họ không bao giờ có thể xoá bỏ. Có cái gì đó níu giữ anh lại chốn này. Bao nhiêu lần gia đình và bạn bè khuyên anh hãy trở về, anh còn một tương lai tươi sáng trước mặt, nhưng anh luôn nghĩ và thật sự cảm thấy rằng những người ở đây cần có anh, hơn cả những chăm sóc thuốc men một người bác sĩ dành cho bệnh nhân, anh đã chia sẻ với họ những đau thương, mất mát và cùng với họ trải qua những ngày gian khổ.

Thế rồi một hôm gia đình anh nhận tin James bị bỏng nặng trong lúc cấp cứu người khác. Anh được cấp tốc đưa về điều trị ở quê nhà và được trao Huân Chương Anh Hùng. Sau mấy tháng điều trị, anh trở về với gia đình. Tất cả người thân và bạn bè của anh đón mừng anh nồng nhiệt. Tám năm qua, biết bao đổi thay. Jamie và Joe đã có ba con, hai bé gái sinh đôi giống hệt mẹ và một bé trai bụ bẫm giống anh và Joe như đúc. Jane, em gái anh cũng đã có chồng và hai con. Những người thân trong hai gia đình dù đã lập gia đình nhưng vẫn sống xúm xít bên nhau và anh cảm thấy lòng mình ấm lại khi nhìn thấy Bố Mẹ và toàn thể gia đình quây quần đông đủ và rạng rỡ vui sướng đón mừng anh về. Anh kể rất ít về chiến tranh, có cái gì đó như là nét khắc khổ trong anh làm mọi người không dám ép anh kể nhiều. Mọi người nghĩ rằng anh không thích nhắc đến chiến tranh vì nó gợi lại cho anh cái tai nạn kinh hoàng anh đã trải qua. Họ đâu biết rằng anh thường cảm thấy mình may mắn còn được lành lặn nguyên vẹn trở về. Anh chỉ không muốn nhắc đến chiến tranh vì nó gợi lại cho anh bao đau thương tàn khốc anh đã chứng kiến mà anh không thể kể lại.

Mấy tuần sau đó, một sáng Thứ Bảy, Joe đang loay hoay bê ra ngăn tủ đựng vớ kiếm mấy chiếc vớ cũ cho hai bé gái làm con rối. Bên cạnh mớ vớ ngổn ngang trên sàn, anh vô tình nhặt được một quyển sổ nhỏ bìa xanh. Nhận ra nét chữ mềm mại của vợ, anh vô tình mở ra ngay trang giấy nơi có chiếc lá khô ép vào giữa.

Ngày... tháng... năm...

Hôm qua anh ấy về. Sau bao nhiêu năm chờ đợi, mình cứ nghĩ anh ấy sẽ không trở về nữa. Ôn trên che chở, anh ấy vẫn lành lặn. Anh ấy gầy đi nhiều, tóc đã có điểm bạc. Chiến tranh đã cướp đi vẻ hồng hào và nụ cười tươi sáng của anh. Mình không biết nhiều về chiến trường Việt Nam nhưng chắc là phải tàn khốc lắm. Mình nhìn thấy điều ấy trong mắt anh khi anh kể về những ngày chiến đấu gian khổ của những người lính, những người bạn. Hy vọng từ nay mình sẽ thôi không mơ những giấc mơ kinh hoàng về anh ấy nữa. Tám năm đã qua, biết bao đổi thay thế mà mình vẫn còn yêu anh ấy. Không biết ngày ấy nếu anh không ra đi cuộc đời mình sẽ ra sao. Không biết từ nay cuộc sống của anh ấy sẽ ra sao. Trở về sau bao nhiêu năm ở chiến trường, chắc anh ấy sẽ mất nhiều thời gian để ổn định và làm quen với cuộc sống ở đây...

Joe bàng hoàng gấp cuốn sổ lại. Đầu anh quay cuồng khi nhớ lại ngày ấy anh cũng vô tình đọc được nhật ký của Jamie và ngỡ nàng yêu anh. Jamie yêu James. Bây giờ anh mới nhớ lại vẻ bối rối của Jamie khi anh đến với nàng, khi nàng e lệ khước từ anh buổi đầu và trong suốt thời gian James chuẩn bị lên đường, Joe ráo riết theo đuổi nàng và nàng hay xúc động vô cớ. Joe nhớ lại nàng thường bảo anh kể về tuổi thơ của hai anh em, hay những lúc nàng mơ màng xa vắng mà khi anh vô tình bắt gặp, nàng thường bẽn lèn thẹn thùng. Mặc dù đã sống bên nhau nhiều năm, có cái gì đó bí ẩn ở nàng mà anh không hiểu được. Anh không ngờ nàng đã yêu James và anh đã vô tình đưa nàng vào thế khó xử. Nhưng nàng cũng đã yêu anh và họ đã sống bên nhau thật hạnh phúc, êm đềm trong những năm qua. Không, anh đã sống thật êm đềm hạnh phúc trong những năm qua, còn nàng, nàng

vẫn ấp ủ tình cảm dành cho James và thương nhớ anh ấy. Joe bối rối và đau khổ. Bên ngoài, hai đứa bé gái gọi Bố ầm ĩ, giục anh lấy vợ thật nhanh để chúng còn làm cho xong trước bữa ăn trưa. Joe vội vã vợ lấy mấy đôi, quẳng hết mớ còn lại vào ngăn tủ và ra với con.

Mấy hôm sau anh đến gặp James. Hai anh em trò chuyện thân tình và Joe loay hoay mãi không biết nên nói với anh mình thế nào. Cuối cùng, dồn hết can đảm, anh bảo James anh đang có chuyện khó xử.

“Gì vậy Joe,” James hỏi em một cách điềm đạm.

Joe nhìn anh, cảm thấy mình thật lố bịch. Mãi một lúc sau, không nhìn James, anh nói.

“James ạ, chắc anh còn nhớ trước khi anh tình nguyện đi sang Việt Nam em có kể cho anh nghe em vô tình đọc được nhật ký của Jamie và tưởng cô ấy yêu em. Em đã nhầm James ạ, Jamie yêu anh.”

Bàn tay James đang đặt trên cánh tay em chợt siết chặt. Joe nhìn thấy mắt anh mình chợt rực sáng lạ lùng.

“Thật không Joe, sao em biết?” James hỏi, giọng ngạt đi.

“Em vô tình đọc được nhật ký của Jamie cách đây vài hôm, cô ấy vẫn còn yêu anh.”

Joe nhìn anh. Hạnh phúc ngời sáng trong mắt James và anh hiểu ra rằng James cũng yêu Jamie. Lòng anh nhói đau. Hai con người thân yêu nhất đời anh đã thầm yêu nhau và anh đã vô tình chen vào giữa. Đầu anh quay cuồng khi nhớ lại quyết định ra đi đột ngột của James và những trận khóc nức nở của Jamie sau đó. Anh chưa bao giờ nghĩ đến điều này, rằng James đã vội vã ra đi để che giấu tình cảm của mình và để anh được hưởng hạnh phúc với Jamie thật trọn vẹn. James không muốn làm em trai khó xử ngày ấy, vì anh biết nếu Joe biết anh cũng yêu Jamie, hai anh em sẽ lấn cấn. Và lại, ai cũng nghĩ Joe là người được nàng yêu mến nên James phải mạnh dạn lánh xa. ‘May mà anh ấy còn lành lặn trở về,’ Joe nghĩ. Anh thấy thương anh mình vô hạn và cảm thấy thật xót xa cho những tháng ngày James phải chịu đựng sống xa nhà, xa người anh yêu dấu trong khi mình được tận hưởng hạnh phúc với Jamie.

Càng nghĩ, Joe càng thấy mình thật vụng về. Tình yêu của anh dành cho Jamie ngày ấy quá nóng bỏng nên anh không nhìn thấy những chi tiết nhỏ nhặt mà nếu tinh ý hơn, anh sẽ nhận ra rằng Jamie không yêu mình. Anh nhớ lại những lần Jamie tránh né anh và những lần nàng cố giải thích cho anh nhưng anh đều gạt đi vì tin chắc rằng nàng yêu mình, chỉ dè dặt lúc đầu. Còn James, anh đã thật bình tĩnh và kín đáo. Joe tự trách mình ngày ấy mờ mắt trước tình yêu của Jamie mà quên đi anh mình, quên đi vẻ buồn bã khó hiểu của James và những hành động kỳ lạ của James trước khi anh lên đường. Anh cảm thấy đau khổ đã vô tình cướp lấy hạnh phúc của hai người thân yêu nhất của mình.

Hai anh em lặng lẽ ngồi bên nhau, không nhìn nhau nhưng họ vẫn hiểu được người kia nghĩ gì. Một lúc sau, Joe bảo anh, giọng đượm buồn:

“James ạ, ngày ấy em thật hấp tấp nông nổi. Lẽ ra Jamie phải là của anh.”

Im lặng một lúc sau, anh nói tiếp, giọng cứng cỏi hơn.

“Em sẽ nói chuyện với cô ấy. Hai người nên đến với nhau.”

James nhìn em. Mắt Joe đẫm buồn. James cố tranh đấu với tình cảm trong lòng. Hạnh phúc đến với

anh quá bất ngờ sau bao năm tháng buồn đau. Anh không bao giờ ngờ được Jamie đã yêu mình. Ngày ấy Joe kể cho anh một cách quả quyết và James nghĩ điều đó đã hẳn vì Joe là một thanh niên thật ưu tú và Jamie đã viết rõ vào nhật ký của nàng. James nhìn em. Không, anh không thể chen vào giữa hạnh phúc gia đình của họ. Joe đã yêu nàng, họ đã có con với nhau và Joe là một người chồng, một người cha thật tuyệt vời. James cảm thấy mình đã hạnh phúc đủ khi biết Jamie đã có lúc nghĩ về mình. Nàng và các con của Joe cần được nuôi dưỡng trong cuộc sống gia đình đầm ấm.

“Đừng, Joe, anh bảo với em trai một cách chân thành. Jamie và các con của em cần được hưởng cuộc sống hạnh phúc, em là người đã tạo dựng gia đình ấy.”

Joe nhìn anh. Hai anh em hiểu thấu được rõ tâm tình của nhau và cùng quý trọng nhau. Hai người không nói gì thêm, một lúc sau Joe xin phép ra về.

Mấy tuần sau, Joe nhẹ nhàng bảo vợ trước giờ đi ngủ.

“Jamie, anh có chuyện này muốn nói với em.”

Chờ các con ngủ yên, Jamie nhẹ nhàng đến ngồi bên cạnh chồng. Nàng ngước mắt chờ đợi.

“Chuyện gì thế anh?”

Joe nhìn nàng. Anh vẫn yêu nàng đắm đuối như thuở nào. Jamie là một người vợ và một người mẹ tuyệt vời. Anh đã sống những tháng ngày đầy hạnh phúc bên nàng. Anh sắp sửa phải mất nàng vĩnh viễn. Tim anh nhói đau nhưng anh không có lựa chọn nào khác. Anh phải trả lại cho Jamie và James hạnh phúc mà họ xứng đáng được hưởng với nhau mà ngày ấy anh vô tình lấy đi. Anh biết ơn nàng đã dành cho anh biết bao chăm sóc ngọt ngào, dịu dàng trong những năm qua và lấy làm may mắn đã được hưởng những tháng ngày hạnh phúc bên nàng. Đã đến lúc Jamie và James phải được đền bù những đau thương mất mát mà họ phải chịu.

“Em ạ, hôm trước anh vô tình đọc được nhật ký của em.”

Jamie cắn môi. Mấy ngón tay nàng bấu chặt xuống mặt nệm. Joe nói tiếp, giọng buồn bã.

“Anh không ngờ em đã yêu James. Ngày ấy anh quá mừng rỡ khi ngỡ rằng em viết về anh nên đã vội vàng đưa cả ba chúng ta vào tình thế khó xử. Nếu anh biết em viết về James thì anh đã không theo đuổi em và anh ấy đã không ra đi.”

“Không...” Jamie oà khóc nức nở, “anh hãy tha thứ cho em...”

Joe dịu dàng nắm lấy tay vợ. Anh sẽ mãi mãi yêu nàng và luôn cầu mong nàng được hạnh phúc. Nàng đã yêu James và James cũng yêu nàng. Anh sẽ mạnh dạn sống trong khổ đau xa nàng và nhìn nàng sống hạnh phúc bên người nàng yêu dấu, người anh yêu quý của anh. Cho dù đớn đau, lòng dạ rối bời, anh vẫn biết được rằng anh không thể tiếp tục sống với nàng như thế.

“Jamie, đừng tự trách mình, em không có lỗi gì đâu. Anh mới là người đáng trách, nhưng mọi chuyện đã qua không thể làm gì khác được. Anh muốn nói với em rằng anh đã thật hạnh phúc khi sống bên em. James cũng yêu em, em nên đến với anh ấy.”

Jamie tròn mắt nhìn chồng. Nàng không hiểu anh nói gì.

“James...?” Nàng lắp bắp, nói không ra tiếng.

“Đúng thế. Anh đã nói chuyện với anh ấy. Anh ấy cũng yêu em. Ngày ấy anh ấy vội vã ra đi để khỏi làm vướng chân anh.”

Jamie nhìn chồng. Nàng chưa bao giờ nghĩ đến điều ấy. James chưa bao giờ có dấu hiệu gì chứng tỏ anh đã yêu nàng. Trời ơi, nếu như ngày ấy nàng biết..., nếu như ngày ấy họ biết... Jamie nhìn Joe. Anh giống James thật nhiều, có lẽ đó là lý do nàng đã đến với Joe khi James đột ngột ra đi và Joe ráo riết theo đuổi nàng. Nàng cũng đã yêu Joe. Anh là một người chồng thật tuyệt vời, anh đã dành hết cho nàng tâm trí, sức lực và thương yêu mà nàng chưa từng được biết. Anh là một người bố thật xuất sắc. Các con nàng thật may mắn có một người cha tận tụy và giàu tình thương như anh. Nàng nghĩ đến các con và cuộc sống gia đình êm đềm của họ. Đến với James, các con sẽ ra sao?

Joe theo dõi nét mặt nàng. Anh đọc được suy nghĩ của nàng qua từng chặng.

“Em đừng lo, anh vẫn luôn ở bên cạnh để chăm sóc các con. James sẽ thương yêu con của chúng ta như con của anh ấy, anh biết chắc là như vậy.”

Jamie nhìn chồng. Nàng nghẹn ngào. Nàng biết ơn Joe đã cho nàng bao nhiêu thương yêu chăm sóc, luôn luôn ở bên nàng những lúc ngặt nghèo và tấm lòng chân thành, quảng đại của anh đã bao lần làm nàng cảm động. Không, nàng không thể từ bỏ anh để đến với James. Mọi tình giấu kín ngày xưa của nàng dành cho James nàng sẽ giữ lại như một kỷ niệm đẹp và Joe sẽ mãi mãi là người chồng yêu quý của nàng, mặc dù ngày ấy nàng đã yêu James trước.

Jamie nức nở khóc. Bao nhiêu tình cảm ngày xưa tràn về. Nàng nhớ những ngày nàng như điên dại trước khi James ra đi, nàng sợ anh sẽ bỏ xác ở xứ người. Rồi những giấc mơ hãi hùng đến với nàng và Joe luôn luôn ở bên cạnh nàng, áp ủ xoa dịu nàng. Rồi những đứa bé ra đời. Nàng vẫn nhớ về James và khắc khoải mong anh về, chỉ cần biết là anh an toàn đủ làm cho nàng sung sướng. Nàng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đến với James, bởi lẽ nàng đã đến với Joe, và tưởng James chưa bao giờ yêu nàng. Nhưng nay khi biết rằng anh cũng yêu mình, nàng thật bối rối khó xử. Nàng sẽ phải đối xử với anh ấy thế nào đây, và Joe, nàng không thể nhìn chồng đau khổ.

Chờ cho vợ khóc một hồi, Joe hiểu được những giằng co trong nàng. Anh phải để cho nàng có thời gian nhưng anh hiểu nàng sẽ làm theo lòng mình. ‘Thế là hết,’ anh nghĩ, từ nay cuộc sống của họ không bao giờ như trước nữa. Mặc dù đau khổ, anh đã hài lòng vì đã có can đảm nói với nàng.

“Nín đi em,” anh dịu dàng vuốt tóc vợ. :Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

Mấy tháng sau Jamie và Joe ra toà ly dị. Mùa hè năm đó, Jamie và James làm lễ cưới. Đám cưới đơn sơ, thân mật, chỉ có gia đình và bạn bè thân thiết. Những đứa con của Joe và Jamie có thêm một ông Bố. Chúng gọi James là Bố James. Chẳng khó khăn gì để lũ trẻ thương mến James. Anh giống Joe như tạc và cũng vui tính, chịu khó như Bố Joe của chúng. James cũng thương yêu những đứa bé như con của anh. Còn quá nhỏ, chúng chưa hiểu được sự chia cách của Bố Mẹ, chỉ vui thêm vì từ nay có thêm một ông bố để chiều chuộng và mặc sức vui vĩnh.

Thời gian sau này Joe hay đi công tác xa. Ngoài giờ làm việc, anh vẫn thường xuyên đến thăm Jamie, James và các con. Anh ưa đi du lịch khắp nơi, lũ trẻ thường trầm trồ xem những tấm postcard Bố chúng gửi về từ những nơi xa xôi. Joe hứa sẽ đưa các con đi chơi khi chúng lớn lên và lũ trẻ mong chờ ngày được đi du lịch với Bố.

Jamie và James có thêm hai con, một bé trai và một bé gái vừa giống bố vừa giống mẹ. Thịnh thoảng, Jamie tình cờ thấy Joe vẫn nhìn mình đắm đuối. Tim nàng nhói đau. Cuộc đời nàng đã gắn liền với hai anh em cũng như hạnh phúc của họ luôn đi đôi với khổ đau. Tận sâu đáy tâm hồn, nàng nhận ra rằng chưa bao giờ nàng có thể tách rời tình cảm dành cho hai anh em với hạnh phúc và đau

khổ. Nàng luôn đứng giữa với một người sống trong hạnh phúc và người kia trong khổ đau. Nàng tự an ủi mình rằng nàng đã may mắn được cả hai thương yêu và, với họ, nàng đã hưởng một cuộc đời đầy hương vị, sắc màu. Với nàng, hạnh phúc và khổ đau luôn đi bên nhau như hai anh em sinh đôi mà nàng yêu dấu.

Cảm hứng từ bài hát Diary của David Gates – ban nhạc Bread
(Adelaide 5/2004)

[1]Chữ ‘twin brother’ không chỉ rõ là anh hay em.